

तत्त्वंपदार्थोपपृच्छति भूतेति कर्तारं ईश्वरमेव संतं कालस्य पूर्वोदाहृतश्रुत्युक्तस्य शयानसंजिहानोत्तिष्ठत्संचरद्रूपवक्तो जीवस्य ज्ञानेन शयानत्वादिधर्मज्ञानेन निष्ठाअंघंतमआदिरूपप्राप्तिः संजातास्यंतकालज्ञानेन निष्ठितं ईशोपिअविद्ययाजीवतांगतः केन धर्मेण कोदृशं भावमश्रुतइतिप्रश्नार्थः तत्त्वमस्यादिवाक्याभ्येतुप्रसिद्धमेव जीवब्रह्माभेदमनुवदतिप्रष्टा कस्मिन्नुभगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवतीति आथर्वणे एकविज्ञानात्सर्वविज्ञानप्रसिद्ध्यनुवादवत् ब्राह्मणो ब्रह्मबुभूषुर्धर्मार्थमभ्यामुक्तिमिच्छन् ॥ ९ ॥ सर्वज्ञः ब्रह्मज्ञः ॥ १० ॥ भूतपापकर्तुः स्वरूपं तावदाह अनाद्यंतमिति दिव्यं योतमानं चिन्मात्रं ब्रह्म त्रिविधपरिच्छेदशून्यं वस्तु अयेष्टष्टेः प्राक् संप्रवर्तते मायाशबलात् जगदाद्यंतरूपाद्यवच्छिन्नचिन्नानाद्यंतमिति अजं अजरं अव्ययमिति यास्कोक्तान् जायतेऽस्ति वर्धते विपरिणमतेऽपक्षीयते न शयति चेति षट् भावविकारांश्च तौ निषेधेति अतएव ध्रुवं अविकारं अप्रतर्क्य कारणं हि कार्येणानुमीयते न चैतत्तथा अतएवाविज्ञेयं तत्तत्तरेष्वप्यविषयः कथं तर्हि दृश्यते त्वय्यया बुद्ध्येति श्रुतिब्रह्मणो बुद्धिगम्यत्वमाह उच्यते स्वमुखस्य स्वदृश्यत्वं यथा दर्पणद्वारानस्वतः एवं ब्रह्मणोऽपि धीप्रतिबिंबितस्य धियोदृश्यत्वेनैव दृश्यत्वं न स्वतइति गृहाण कारणत्वादिकंतु ब्रह्मण्याविद्यकं अविद्यादशायां स्थित्वेव कल्प्यत इत्यर्थः एतच्चाक्षिप्य समाहितं वार्तिके नन्वविद्यावदिदं चेद्ब्रह्म दोषो महानयं निरविद्ये च विद्याया आनर्थक्यं प्रसज्यते न अस्याविद्येत्यविद्यायामेवासित्वा प्रकल्पते ब्रह्मद्वारा त्वविद्येयं न कथंचन युज्यते इति श्रुतिश्च नासदासीन्नोसदासीत्तदानीनासीद्ब्रजो नो व्योमा परो

श्रीशुक उवाच भूतग्रामस्य कर्तारं कालज्ञानेन निष्ठितं ॥ ब्राह्मणस्य च यत्कृत्यंतद्भवान्वक्तुमर्हति ॥ ९ ॥ भीष्म उवाच तस्मै प्रोवाच तत्सर्वं पिता पुत्राय पृच्छते ॥ अतीतानागते विद्वान्सर्वज्ञः सर्वधर्मविन् ॥ १० ॥ व्यास उवाच अनाद्यंतमजं दिव्यमजरं ध्रुवमव्ययं ॥ अप्रतर्क्यं मविज्ञेयं ब्रह्माग्रे संप्रवर्तते ॥ ११ ॥ काष्ठानि मेषादशपंचचैव त्रिशत्तुकाष्ठा गणयेत्कलांतां ॥ त्रिशत्कलश्चापि भवेन्मुहूर्तो भागः कलाया दशमश्च यः स्यात् ॥ १२ ॥

यदिति सृष्टेः प्राग्वस्तुदत्तमनुरुध्य असत्सद्भजः शब्दितानां अनुमानिकानां शून्यप्रधानं न भवमाणानामिव श्रौतस्य परव्योमशब्दितस्य जगत्कारणस्याप्यसत्त्वमाह तस्माद्युक्तमेव ब्रह्मणि अनाद्यंतत्वादिविशेषणं ॥ ११ ॥ कालज्ञानेन निष्ठितमिति द्वितीयप्रश्नोत्तरमाह काष्ठेति अत्र तस्माद्यत्कालकं मनइत्युपसंहारात् कलाकाष्ठादिव्यं जंक्यद्वयं सूर्यादिपदार्थजातं तत्सर्वमनोमात्रमित्यवगतेः कृतत्रेनादिरूपमपि तदेव सत्त्वादिगुणतारतम्यात् तथामानुषैपतृकैव ब्राह्मणामहोरात्राणामुत्तरोत्तरं प्रमाणाधिक्यमपि सत्त्वोत्कर्षदेव तदपि अस्मद्दृश्यपेक्षमेव तत्रत्यानां तु तदस्मदीयघटीमात्रमेव एतदेवैवत्यर्थं वरार्थिनैरेव तकेन ब्रह्मलो कस्थेन मुहूर्तमात्रत्वेनानुभूतः कालोलौकिकानामेकसंवत्सरसंभितो व्यतीतइत्युपाख्यानेन व्यक्तीकृतं पुराणेषु तस्मात्त्वत्त्वदृष्ट्या सर्वोपि सुखी स्वल्पयायुर्दुःखी चिरायुः साधारणदृष्ट्या तु पापिनामल्पमायुः कलिप्राधान्यात् इतरेषां द्वापरादिप्राधान्यादधिकमिति विवेकः तस्मात्कालजयार्थं मनोनिपेहणालैव शरणीयइत्यध्यायतात्पर्यं अक्षरार्थस्तु भागः भगः सूर्यः तत्संबंधी कलायाः दशमोऽंशस्तेन सहितः त्रिशत्कलो मुहूर्तः स च सूर्यस्य उदयादुदयांतरपर्यंतं यावान्कालस्तस्य षोडशोऽंशः पादोननाडी चतुष्टयात्मकः तस्यापि दशमांशः सार्धं द्वाविंशतिपलात्मकः एतेन अष्टादशनिमेषास्तुकाष्ठा त्रिशत्तुकाः कलाः त्रिशत्कलो मुहूर्तस्तु त्रिशद्वान्यहनीतुते इत्यादिलोकप्रसिद्धक्रमः प्रतिमुहूर्तं सार्धं पलाधिक्यात् स्थूलइति ज्ञेयं कलातुषोडशो भागइत्यमरः अन्येतुकाष्ठात्रयाधिकास्त्रिशत्कलाः मुहूर्तइति व्याचक्षुः ॥ १२ ॥